

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság
6.Bf.60/2013/5. szám

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, 2013. november 20. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

v é g z é s t :

A hivatalos személy elleni erőszak büntette és más bűncselekmények miatt **I. r. vádlott és társa** ellen folyamatban lévő büntető ügyben a Székesfehérvári Törvényszék 2012. október 11. napján kihirdetett 7.B.138/2011/24. számú ítéletét **I. r. és II. r. vádlottak** vonatkozásában **helybenhagyja**.

Indokolás:

A Székesfehérvári Törvényszék a 2012. október 11. napján kihirdetett 7.B.138/2011/24. számú ítéletével I.r. vádlottat a Btk. 229. § (1) bekezdésébe ütköző és a (8) bekezdés szerint minősülő hivatalos személy elleni erőszak büntette és a Btk. 170. § (1) bekezdésébe ütköző könnyű testi sértés vétsége miatt, halmazati büntetésül, 2 évi - végrehajtásában 5 évi próbaidőre felfüggesztett - börtönbüntetésre ítélte. Az eljárás során lefoglalt pénzösszeget I.r. vádlottnak kiadni rendelte és kötelezte az eljárás során felmerült bűnügyi költség megfizetésére. Ellenben II.r. vádlottat az ellene a Btk. 253. § (1) bekezdésébe ütköző (2) bekezdés szerint minősülő vesztegetés büntette miatt emelt vád alól felmentette.

Az elsőfokú tárgyaláson jelenlévő ügyész I.r. vádlott tekintetében három napi gondolkodási időt tartott fenn nyilatkozata bejelentésére, míg II.r. vádlott vonatkozásában fellebbezést jelentett be bűnösségének megállapítása, és vele szemben büntetés kiszabása érdekében. A három napi gondolkodási időt követően I.r. vádlott terhére, vele szemben vagyonelkobzás alkalmazása érdekében jelentette be fellebbezését.

Az eljáró ügyész előterjesztette fellebbezésének részletes írásbeli indokolását, melyben II.r. vádlott tekintetében az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését indítványozta, mivel a bíróság indokolási kötelezettségének oly mértékben nem tett eleget, hogy ítélete felülbírálatra alkalmatlan. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság ugyanazon bizonyítékokat ellentétesen értékelte, amikor a hivatalos személy elleni erőszak vonatkozásában elfogadta a jelenlévő rendőrök egybehangzó vallomását, azonban a vesztegetés vonatkozásában nem. Véleménye szerint az elsőfokú bíróság eltúlzott jelentőséget tulajdonított annak, hogy a letéti jegyzékben a lefoglalt pénzt I.r. vádlott tulajdonaként jelölték meg. Alaptalannak találta továbbá az elsőfokú bíróság azon hivatkozását, mely szerint a vesztegetés azért sem állapítható meg, mivel azt jelentéktelen összegre valósították meg.

Az I.r. vádlott és védője felmentés érdekében fellebbezett, II.r. vádlott és védője pedig három napi gondolkodási időt tartottak fenn nyilatkozatuk bejelentésére, azonban törvényes határidőben jogorvoslással nem éltek.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.792/2012/4-I. számú átiratában az ügyész által bejelentett fellebbezést II.r. vádlott vonatkozásában fenntartotta, míg I.r. vádlott vonatkozásában azt visszavonta. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a perrendi szabályokat megtartotta, ügyfelderítési kötelezettségének eleget tett, és mérlegelési jogkörében állapította meg az ítélet I. pontjában szereplő tényállást, amely megalapozott, így felülbírálatra alkalmas. Ebből okszerűen vont le következtetést a bíróság I.r. vádlott bűnösségére, és véleménye szerint helyesen minősítette cselekményét is, vele szemben megfelelő büntetést szabott ki. Nem értett egyet azonban az ítélet II. tényállásában megállapított tényállással, mely álláspontja szerint hiányos, és nem felel meg a logika szabályainak, valamint a bíróság indokolási kötelezettségének sem tett eleget. Az elsőfokú ügyészi fellebbezéssel egyezően kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság az intézkedő rendőrök vallomását aggálytalannak találta a I. tényállás megállapításakor, azonban azt nem fogadta el a vesztegetési cselekmény megállapítása során. Álláspontja szerint az ítélet megalapozatlansága a másodfokú eljárásban nem küszöbölhető ki, ezért II. vádlott tekintetében az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésére tett indítványt.

A másodfokú nyilvános ülésen a Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség jelenlévő képviselője az átiratában foglaltakat változatlan tartalommal fenntartotta és megismételte indítványait.

A vádlottak védője perbeszédében II.r. vádlott tekintetében az ítélet helybenhagyására, míg I.r. vádlott vonatkozásában felmentő rendelkezés meghozatalára tett indítványt. Véleménye szerint a rendelkezésre álló bizonyítékok nem támasztják alá, hogy I.r. vádlott elkövette volna a terhére rótt hivatalos személy elleni erőszak büntettét, ezt nem támasztja alá jelenlévő vádlott-társa vallomása, továbbá az elkövetés körülményei, illetve a sértett rendőrrel a cselekmény után röviddel készült fényképfelvétel sem. Felhívta a figyelmet arra, hogy ez az utóbbin nem látszik, hogy a sértett fején zúzott sérülések lennének láthatók. Álláspontja szerint a vádlottak elleni feljelentés megtételét az indokolta, hogy a rendőrök mentesüljenek az általuk elkövetett jogtalan cselekmény, így I.r. vádlott bántalmazása alól. A bántalmazás következtében ugyanis I.r. vádlott kórházba került, a rendőri eljárásnak nyoma maradt. Nem tartotta életszerűnek, hogy a rádió forgalmazásról készült felvételt törölték, ha az bűncselekmény elkövetésével kapcsolatos volt. Az állítólagos megvesztegetés tárgya a pénz nem II.r. vádlottnál volt, amit bizonyít, hogy az I.r. vádlott letéti tárgyai között lett elhelyezve, ezért kizárható, hogy elkövette volna a vádban terhére rótt bűncselekményt. Ezzel összefüggésben kifejtette, hogy II.r. vádlott nehéz anyagi körülmények között él, és abban az időben sem volt nála ennyi készpénz. Mivel a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján nem állapítható meg, hogy I.r. vádlott megvalósította a terhére rótt bűncselekményt, indítványozta, hogy a másodfokú bíróság mentse fel az ellene

emelt vád alól bizonyítottság hiányában, II.r. vádlott tekintetében pedig az elsőfokú ítélet helybenhagyására tett indítványt.

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú ítéletet mindkét vádlott tekintetében, az azt megelőző bírósági eljárással együtt teljes terjedelmében felülbírált. Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság nem a büntetőeljárás szabályokban írtaknak megfelelően járt el, amikor a vádlottakat egymás jelenlétében oktatta ki a Be. 117. § (2) bekezdésében írt jogaira, majd egymás jelenlétében hallgatta ki őket személyi körülményei tekintetében. A másodfokú bíróság álláspontja szerint ezzel az elsőfokú bíróság megsértette a Be. 288. § (1)-(3) bekezdéseiben írt rendelkezéseket, mivel a vádlottakat egymás távollétében kellett volna kihallgatnia, amely kihallgatás részét képezi a törvényes jogaira történő kioktatás, illetve a személyi körülményeikkel kapcsolatban történő meghallgatás is. Megállapítható, hogy a vád tárgyává tett cselekménnyel összefüggésben kihallgatásukra már egymás távollétében került sor, ezért az általa megvalósított szabálysértés az ügy lényegére nem volt kihatással, nem jelentett olyan, a Be. 375. § (1) bekezdésében írt eljárási szabálysértést, amely az ügy hatályon kívül helyezéséhez vezetett volna.

Az elsőfokú bíróság alapos bizonyítási eljárása során kihallgatta a vádlottakat, az ügy érdeméről információval bíró tanúkat, köztük az intézkedést foganatosító rendőröket, meghallgatta az igazságügyi orvosszakértőt, ismertette a releváns iratokat. A vádlottak tagadták a terhükre rótt bűncselekmény elkövetését, az elsőfokú bíróság mérlegelési jogkörében állapította meg ítéletének tényállását.

A másodfokú bíróság nem találta alaposnak I.r. vádlott felmentése érdekében előterjesztett fellebbezéseket.

A másodfokú bíróság álláspontja szerint a I. tényállásban megállapított tényállás megalapozott, az mentes a Be. 351. § (2) bekezdésében írt hiányosságoktól. A Fővárosi Ítéltábla nem értett egyet a védő által előterjesztett további bizonyítási indítvánnyal, amely a rádió forgalmazást rögzítő hangfelvétel beszerzésére, illetve tan]1, tan]2 tanú jelenlétében történő kihallgatására irányult. A rendelkezésre álló bűnügyi iratok alapján megállapítható, hogy a hangfelvétel már nem áll rendelkezésre, illetve a másodfokú bíróság álláspontja szerint tan]1 ismételt kihallgatása sem indokolt, akit az elsőfokú bíróság tárgyalásán már kihallgatott. Ezért a védő által előterjesztett bizonyítási indítványt elutasította.

A másodfokú bíróság nem értett egyet azzal, hogy a rendelkezésre álló bizonyítékok nem támasztják alá I.r. vádlott bűnösségét, illetve, hogy csak a rendőrök terhelő vallomása alapján került sor büntetőjogi felelősségének megállapítására.

Az iratok között rendelkezésre áll az igazságügyi orvosszakértői vélemény, mely szerint tan]1 I.r. vádlott magatartásának eredményeként nyolc napon belül gyógyuló sérülést szenvedett. E megállapítás az orvos által kiállított látleleten alapszik, amely a cselekmény elkövetésének napján, 2011. február 17-én készült. Nem hagyható figyelmen kívül továbbá az a tény sem, hogy I.r. vádlott a cselekmény

elkövetésekor közepes fokú alkoholos befolyásoltság alatt állt, a terhére rótt bűncselekmény elkövetése nem életszerűtlen.

Az I.r. vádlott és védője által felmentés érdekében előterjesztett fellebbezés lényegében az elsőfokú bíróság okszerű mérlegelő tevékenységét támadja, amely a Be. 351. § (1) és Be. 352. § (3) bekezdésében írt felülmérlegelés tilalma miatt a másodfokú eljárásban nem vezethetett eredményre. A vádlott és védője új tényre, új bizonyítékra nem hivatkoztak, a másodfokú bíróság álláspontja szerint az elsőfokú ítélet tényállása megalapozott, ezért azt a Fővárosi Ítéltábla elfogadta felülbírálata alapján.

A másodfokú bíróság álláspontja szerint a vádlottak cselekményeit az 1978. évi IV. törvény rendelkezéseit alapul véve kell megítélni, mivel az elbíráláskor hatályos büntető jogszabályok nem kedvezőbbek rájuk nézve.

Az elsőfokú bíróság az általa megállapított tényállás alapján okszerűen következtetett I.r. vádlott bűnösségére, és helyesen minősítette a cselekményét az 1978. évi IV. törvény 229. § (1) bekezdésébe ütköző (8) bekezdés szerint minősülő hivatalos személy elleni erőszak büntettének, és az 1978. évi IV. törvény 170. § (1) bekezdésébe ütköző könnyű testi sértés vétségének. I.r. vádlott a vele szemben jogszerűen intézkedő rendőrrel szemben erőszakosan lépett fel, aki hivatalos személynek minősül, külön törvényben meghatározott eljárás során járt el vele szemben és neki nyolc napon belül gyógyuló sérülést okozott. Az irányadó bírói gyakorlat szerint helyesen állapította meg a két cselekmény halmazát, I.r. vádlott a hivatalos személy elleni erőszak büntettének és a könnyű testi sértés vétségének törvényi tényállási elemeit maradéktalanul megvalósította. A sértett a könnyű testi sértés vétsége miatt joghatályos magánindítványt terjesztett elő az I.r. vádlottal szemben.

Az elsőfokú bíróság helyesen vette számba a bűnösségi körülményeket, amely során további súlyosító körülményként kell értékelni az ittas állapotban történő elkövetést. Mindezek alapján a büntetési célok elérésére alkalmas büntetést szabott ki I.r. vádlottal szemben, amikor őt 2 évi, végrehajtásában 5 évi próbaidőre felfüggesztett börtönbüntetésre ítélte. A szabadságvesztés végrehajtási fokozatának megállapítása is törvényes.

II.r. vádlott tekintetében az ítélet hatályon kívül helyezés érdekében előterjesztett fellebbezést a másodfokú bíróság nem találta alaposnak.

Az elsőfokú bíróság ítéletének II. tényállásában írtakat szintén mérlegelési jogkörében állapította meg. A másodfokú bíróság nem értett egyez azzal az ügyész állásponttal, hogy az elsőfokú bíróság ítéletének I. és II. tényállási pontjaiban írtaknál eltérően értékelte volna a tanúk vallomását. A másodfokú bíróság álláspontja szerint nem tévedett az elsőfokú bíróság, amikor az egymásnak ellentmondó bizonyítékok értékelésekor azokat a vallomásokat fogadta el, amelyeket objektív bizonyítékok is alátámasztottak. Az I. tényállási pont tekintetében

a rendőr tanúk vallomását alátámasztotta az orvosszakértői vélemény, illetve további tanú vallomások, a II. tényállási pont tekintetében azonban a rendőr tanúk vallomását egyéb objektív bizonyítékok nem támasztották alá. Ugyanakkor rendelkezésre állt I.r. vádlottól elvett tárgyak letétbe helyezéséről készült okiratról való másolat, mely szerint a vádban írt papírpénz I.r. vádlott letéti tárgyai között szerepel. Az elsőfokú bíróság meghallgatta továbbá a telefonbeszélgetésről készült felvételt. Ezek az objektív bizonyítékok II.r. vádlott azon vallomását támasztják alá, hogy nem volt nála papírpénz, nem akart pénzt átadni a rendőröknek, illetve ítéleti bizonyossággal nem lehetett megállapítani ennek ellenkezőjét.

A másodfokú bíróság álláspontja szerint a törvényszék a logika szabályainak megfelelően értékelte e körben is a bizonyítékokat, ítéletének ezen része is megalapozott, az alkalmas a felülbírálatra. A másodfokú bíróság álláspontja szerint indokolási kötelezettségét sem mulasztotta el.

Az elsőfokú bíróság az általa megállapított tényállás alapján nem tévedett, amikor bizonyítékok hiányában felmentette II.r. vádlottat az ellene emelt vád alól. Ítéletében kifejtettekkel a másodfokú bíróság is egyetértett. Megjegyzi azonban a Fővárosi Ítélet tábla, hogy az elsőfokú bíróság ítéletének 16. oldal 6. bekezdésében kifejtett azon megállapítással nem értett egyet, hogy a 3.500 forint nyilvánvalóan nem volt alkalmas arra, hogy a hivatalos személy működését befolyásolja. Az eljáró ügyészség helyesen hivatkozik a bírói gyakorlatra, mely szerint minden olyan előny, amely alkalmas a hivatalos személy működésének befolyásolására a vesztegetés tárgya lehet. A másodfokú bíróság ezért az indokolás ezen részét mellőzi.

Az előzőekre figyelemmel a Fővárosi Ítélet tábla az elsőfokú ítéletet I. és II.r. vádlottak tekintetében helybenhagyta, mivel az egyéb rendelkezések is törvényesek.

A Fővárosi Ítélet tábla végzése a Be. 371. § (1) (4) bekezdésén alapszik.

Budapest, 2013. november 20. napján

. Ruzsás Róbert s.k.
a tanács elnöke

Dr. Török Zsolt s.k.
előadó bíró

Dr. Mészáros László s.k.
bíró

A Székesfehérvári Törvényszék ítélete I.rendű vádlott neve I.r. és II.rendű vádlott neve II.r. vádlottak vonatkozásában jogerős és a szabadságvesztés kivételével Nádor I.r. vádlott tekintetében végrehajtható.

, 2013. november 20. napján

. Ruzsás Róbert s.k.
a tanács elnöke